

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מאי פרוה?													ג. לה.
פרוה אמגושא.	רב יוסף :												לה.
פרסו סדין של בוץ													לה.
מאי שנא של בוץ?													לה.
כדי שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ.	רב כהנא:												לה.
בשחר היה לובש פלוסין של שמונה עשר וכו'.													לה.
ותנא מניינא אתא לאשמועינן?													לה.
הא קא משמע לן: דבציר מהני לא נעביד. הא אי בציר מהני וטפי אהני - לית לן בה.													לה.
דכולי עלמא מיהת דשחר עדיפי, מנא לן?													לה.
אמר קרא: (ויקרא טז) בד בד בד - מובחר בבד.	רב הונא בריה דרב עילאי:												לה.
(יחזקאל מז) ולבשו גדים אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם	מיתבי:												לה:
מאי לאו אחרים - חשובין מהן													לה:
לא, אחרים - פחותים מהן.													לה:
אחר שכלתה עבודת ציבור, כהן שעשתה לו אמו כתונת לובשה ועובד בה עבודת יחיד, ובלבד שימסרנה לציבור.	תני רב הונא בר יהודה, ואמרי לה רב שמואל בר יהודה:												לה:
פשיטא													לה:
מהו דתימא: ניהוש שמא לא ימסרנה יפה יפה, קא משמע לן.													לה:
אמרו עליו על רבי ישמעאל בן פאבי שעשתה לו אמו כתונת של מאה מנה, ולובשה, ועובד בה עבודת יחיד, ומסרה לציבור.													לה:
אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום שעשתה לו אמו כתונת משתי ריבוא, ולא הניחוהו אחיו הכהנים ללובשה, מפני שנראה כערום.													לה:
ומי מתחזי?													לה:
חוטין כפול ששה	והאמר מר:												לה:
כחמרא במזגא.	אביי:												לה:
עני ועשיר רשע באין לדין	תנו רבנן:												לה:
לעני אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אומר: עני הייתי וטרוד במזונותי אומרים לו: כלום עני היית יותר מהלל?													לה:
אמרו עליו על הלל הזקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר בטרעפיק, חציו היה נותן לשומר בית המדרש, וחציו לפרנסתו ולפרנסת אנשי ביתו. פעם אחת לא מצא להשתכר, ולא הניחו שומר בית המדרש להכנס. עלה ונתלה וישב על פי ארובה כדי שישמע דברי אלהים חיים מפי שמעיה ואבטליון. אמרו: אותו היום ערב שבת היה, ותקופת טבת היתה, וירד עליו שלג מן השמים. כשעלה עמוד השחר אמר לו שמעיה לאבטליון: אבטליון אחי! בכל יום הבית מאיר, והיום אפל, שמא יום המעונן הוא? הציצו עיניהן וראו דמות אדם בארובה, עלו ומצאו עליו רום שלש אמות שלג. פרקוהו, והרחיצוהו, וסיכוהו, והושיבוהו כנגד המדורה. אמרו: ראוי זה לחלל עליו את השבת.													לה:
עשיר אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אומר עשיר הייתי וטרוד הייתי בנכסי, אומרים לו: כלום עשיר היית יותר מרבי אלעזר?													לה:
אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום שהניח לו אביו אלף עיריות ביבשה, וכנגדן אלף ספינות בים, ובכל יום ויום נוטל נאד של קמח על כתיפו ומהלך מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה. פעם אחת מצאוהו עבדיו ועשו בו אנגריא. אמר להן: בבקשה מכס, הניחוני ואלך ללמוד תורה אמרו לו: חיי רבי אלעזר בן חרסום שאין מניחין אותך ומימיו לא הלך וראה אותך, אלא יושב ועוסק בתורה כל היום וכל הלילה.													לה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
רשע אומרים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אם אמר: נאה הייתי וטרוד ביצרי הייתי אומרים לו: כלום נאה היית מיוסף?													לה:
אמרו עליו על יוסף הצדיק: בכל יום ויום היתה אשת פוטיפר משדלתו בדברים, בגדים שלבשה לו שחרית לא לבשה לו ערבית, בגדים שלבשה לו ערבית לא לבשה לו שחרית. אמרה לו: השמע לי אמר לה: לאו אמרה לו: הריני חובשתך בבית האסורין. - אמר לה: (תהלים קמו) ה' מתיר אסורים - הריני כופפת קומתך - (תהלים קמו) ה' זקף כפופים, - הריני מסמא את עיניך (תהלים קמו) - ה' פקח עורים. נתנה לו אלף ככרי כסף לשמוע אליה לשכב אצלה להיות עמה ולא רצה לשמוע אליה. לשכב אצלה - בעולם הזה, להיות עמה - לעולם הבא.													לה:
נמצא, הלל מחייב את העניים, רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים, יוסף מחייב את הרשעים.													לה:
בא לו אצל פרו, ופרו היה עומד בין האולם ולמזבח, ראשו לדרום ופניו למערב, והכהן עומד במזרח ופניו למערב.													לה:
וסומך שתי ידיו עליו ומתודה וכך היה אומר: אנה השם עויתי, פשעתי, חטאתי לפניך, אני וביתי. אנה השם כפר-נא לעונות ולפשעים ולחטאים שעויתי ושפשעתי ושחטאתי לפניך אני וביתי, ככתוב בתורת משה עבדך (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר וגו'.													לה:
והן עונין אחרינו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.													לה:
מאן שמעת ליה דאמר בין האולם ולמזבח צפון													לו:
רבי אלעזר ברבי שמעון היא.													לו:
איהו צפון - מקיר של מזבח צפוני ועד כותל העזרה, וכנגד כל המזבח כולו צפון, דברי רבי יוסי ברבי יהודה.	דתניא: [רבי יוסי ברבי יהודה]												לו:
מוסיף אף בין האולם ולמזבח.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												לו:
מוסיף אף מקום דריסת רגלי הכהנים ואף מקום דריסת רגלי ישראל.	רבי:												לו:
אבל מן החליפות ולפנים - הכל מודים שפסול.	[ד"ה]												לו:
לימא רבי אלעזר ברבי שמעון היא ולא רבי?													לו:
אפילו תימא רבי. ורבי, השתא אדרבי יוסי ברבי יהודה מוסיף, אדרבי אלעזר ברבי שמעון לא מוסיף?													לו:
אי רבי היא - נוקמיה בכולה עורה	אנן הכי קא אמרינן:												לו:
אלא מאי - רבי אלעזר ברבי שמעון היא, ונוקמיה בין מזבח ולכותל?													לו:
אלא מאי אית לך למימר - משום חולשא דכהן גדול, לרבי נמי - משום חולשא דכהן גדול.													לו:
ראשו לדרום ופניו למערב.													לו:
היכי משכחת לה?													לו:
בעוקם את ראשו.	רבי:												לו:
ונוקמיה להדיא													לו:
גזירה שמא ירביץ גללים.	אביי:												לו:
כיצד סומך הובח? עומד בצפון ופניו למערב, והסומך עומד במזרח ופניו למערב, ומניח שתי ידיו בין שתי קרנות של זבח, ובלבד שלא יהא דבר חוצץ בינו לבין הובח ומתודה על חטאת עון חטאת, ועל אשם עון אשם, ועל עולה עון לקט שכחה ופאה ומעשר עני, דברי רבי יוסי הגלילי.	תנו רבנן: [רבי יוסי הגלילי]												לו:
אין עולה באה אלא על עשה, ועל לא תעשה שניתק לעשה.	רבי עקיבא:												לו:
במאי קא מיפלגי?													לו:
בלאו דנבילה קא מיפלגי	רבי ירמיה:												לו:
לאו מעליא הוא	רבי עקיבא סבר:												לו:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לאו לאו מעליא הוא.	רבי יוסי הגלילי סבר:								!	◇		
דכולי עלמא לאו דנביה - לאו מעליא הוי, והכא בתעוב קא מיפלגי.	אביי:								!	◇		
תעוב - מעיקרא משמע	דרבי עקיבא סבר:								!	◇		
השתא משמע.	ורבי יוסי הגלילי סבר:								!	◇		
כיצד מתודה? עויתי פשעתי וחטאתי, וכן בשעיר המשתלח הוא אומר (ויקרא טז) והתודה עליו את כל עונת בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם, וכן במשה הוא אומר (שמות לד) נשא עון ופשע וחטאה, דברי רבי מאיר.	תנו רבנן: [רבי מאיר]									◇		
עונות - אלו הזדונות, וכן הוא אומר (במדבר טו) הכרת תכרת הנפש ההיא עונה בה, פשעים - אלו המרדים, וכן הוא אומר (מלכים ב ג) מלך מואב פשע בי ואומר (מלכים ב ח) אז תפשע לבנה בעת ההיא, לכל חטאתם - אלו השגגות, וכן הוא אומר (ויקרא ד) נפש כי חטאת בשגגה. ומאחר שהתודה על הזדונות ועל המרדים חזר ומתודה על השגגות?	חכמים:											■
אלא כך היה מתודה: חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך אני וביתי וכו'. וכן בדוד הוא אומר (תהלים קו) חטאתו עם אבתיו העוינו הרשענו וכן בשלמה הוא אומר (מלכים א ח) חטאתו והעוינו רשענו וכן בדניאל הוא אומר (דניאל ט) חטאתו ועוינו והרשענו ומרדנו.	[חכמים]									◇		
אלא מהו שאמר משה נשא עון ופשע וחטאה? אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, בשעה שישאל חטאתי לפניך ועושי תשובה - עשה להם זדונות כשגגות.	[חכמים]											◇
הלכה כדברי חכמים.	רבה בר שמואל אמר רב:											◇
פשיטא, יחיד ורבים הלכה כרבים									?			
מהו דתימא: מסתבר טעמיה דרבי מאיר, דקמסייע ליה קרא דמשה, קא משמע לן.									!			◇
ההוא דנחת קמיה דרבה, ועבד כרבי מאיר.									○			◇
שבקת רבנן ועבדת כרבי מאיר?	אמר ליה: [רבה]								?			
אמר ליה: כרבי מאיר סבירא לי, כדכתיב בספר אורייתא דמשה.									!			◇
וכפר - בכפרת דברים הכתוב מדבר.	תנו רבנן:											◇
אתה אומר בכפרת דברים, או אינו אלא כפרת דמים?												?
הרי אני דן: נאמרה כאן כפרה, ונאמרה להלן כפרה. מה כפרה האמורה בשעיר - דברים, אף כפרה האמורה בפר - דברים.									!			◇
ואם נפשך לומר, הרי הוא אומר: (ויקרא טז) והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו - ועדיין לא נשחט הפר.									!			◇
מאי ואם נפשך לומר?									?			לז.
וכי תימא: גילף משעיר הנעשה בפנים שכפרתו בדמים - הרי הוא אומר וכפר, ועדיין לא נשחט הפר.									!			◇
ומנין שבאנא?												◇
נאמר כאן כפרה ונאמר להלן בחורב כפרה מה להלן באנא אף כאן באנא.									!			◇
ומנין שבשם?												◇
נאמר כאן כפרה ונאמרה בעגלה ערופה כפרה, מה להלן בשם אף כאן בשם.									!			◇
בשלמא חורב מעגלה ערופה לא יליף מאי דהוה הוה. אלא עגלה ערופה תיליף מחורב	אביי:								?			◇
וכי תימא: הכי נמי									!			לז.
הכהנים אומרים: (דברים כא) כפר לעמך ישראל	והתנן:								?			◇
ואילו באנא לא קא אמך									?			לז.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קשיא.												◇
והן עונין אחריו.												<
(דברים לב) כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו. אמר להם משה לישראל: בשעה שאני מזכיר שמו של הקדוש ברוך הוא אתם הבו גדל.	תניא, רבי:											◇
חנניה בן אחי רבי יהושע: (משלי י) זכר צדיק לברכה, אמר להם נביא לישראל: בשעה שאני מזכיר צדיק עולמים - אתם תנו ברכה.												◇
בא לו למזרח העזרה לצפון המזבח, הסגן מימינו, וראש בית אב משמאלו. ושם שני שעירים												■
וקלפי היתה שם ובה שני גורלות. של אשכרוע היו, ועשאן בן גמלא של זהב, והיו מזכירים אותו לשבח.												■
בן קטין עשה שנים עשר דד לכיור, שלא היה לו אלא שנים ואף הוא עשה מוכני לכיור, שלא יהיו מימיו נפסלין בלינה.												■
מונבו המלך היה עושה כל ידות הכלים של יום הכפורים של זהב.												■
הילני אמו עשתה נברשת של זהב על פתח היכל, ואף היא עשתה טבלא של זהב שפרשת סוטה כתובה עליה.												■
נקנור נעשו נסים לדלתותיו, והיו מזכירין אותן לשבח.												■
מדקאמר לצפון המזבח. - מכלל דמזבח לאו בצפון קאי												◇
מני?												^
רבי אליעזר בן יעקב היא												◇
(ויקרא א) צפנה לפני ה' - שיהא צפון כולו פנוי, דברי רבי אליעזר בן יעקב.	דתניא: [רבי אליעזר בן יעקב]											◇
והא רישא רבי אליעזר ברבי שמעון היא												◇
כולה רבי אליעזר בן יעקב היא, ותני בבין האולם ולמזבח.												◇
הסגן בימינו וראש בית אב בשמאלו.												<
המהלך לימין רבו הרי זה בור.	רב יהודה:											◇
הסגן בימינו וראש בית אב בשמאלו.	תנן:											◇
שלשה שהיו מהלכין בדרך, הרב באמצע, גדול בימינו, וקטן משמאלו. וכן מצינו בשלשה מלאכי השרת שבאו אצל אברהם: מיכאל באמצע, גבריאל בימינו, ורפאל בשמאלו.	ועוד תניא:											◇
כדי שיתכסה בו רבו.	תרגומא רב שמואל בר פפא קמיה דרב אדא:											◇
המהלך כנגד רבו - הרי זה בור, אחורי רבו - הרי זה מגסי הרוח	והתניא:											◇
דמצדד אצדודי.												◇
וקלפי היתה שם ובה שני גורלות.												<
(ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השעירים גורלות - גורלות של כל דבר.	תנו רבנן:											◇
יכול יתן שנים על זה ושנים על זה												◇
תלמוד לומר גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, אין כאן לשם אלא גורל אחד ואין כאן לעזאזל אלא אחד.												◇
יכול יתן של שם ושל עזאזל על זה, ושל שם ושל עזאזל על זה												◇
תלמוד לומר גורל אחד לה' - אין כאן לה' אלא אחד, ואין כאן לעזאזל אלא אחד.												◇
אם כן מה תלמוד לומר גורלות?												◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר												
שיהיו שוין, שלא יעשה אחד של זהב ואחד של כסף, אחד גדול ואחד קטן. גורלות של כל דבר													לז.
פשיטא													לז.
לא צריכא													לז.
לפי שמצינו בציץ שהשם כתוב עליו והוא של זהב, יכול אף זה כן - תלמוד לומר גורל גורל ריבה. ריבה של זהב, ריבה של אגוז, ריבה של אשכרוע.	לכדתניא:												לז.
בן קטין עשה שנים עשר דד לכיור וכו'.													לז.
כדי שיהיו שנים עשר אחיו הכהנים העסוקין בתמיד מקדשין ידיהן ורגליהן בבת אחת.	תנא:												לז.
שחרית, במילואו מקדש ידיו ורגליו מן העליון, ערבית בירידתו מקדש ידיו ורגליו מן התחתון.	תנא:												לז.
ואף הוא עשה מוכני לכיור וכו'													לז.
מאי מוכני?													לז.
גילגלא דהוה משקעא ליה.	אביי:												לז.
מונבו המלך עשה כל ידות הכלים וכו'.													לז.
נעבדינהו לדידהו דזהב													לז.
בידות סכינין.	אביי:												לז.
אף הוא עשה כני כלים, ואוגני כלים, וידות כלים וידות סכינין של יום הכפורים של זהב	מיתבי:												לז.
תרגומא אביי בקתתא דנרגי וחציני.													לז.
הילני אמו עשתה נברשת של זהב וכו'.													לז.
בשעה שהחמה זורחת ניצוצות יוצאין ממנה, והכל יודעין שהגיע זמן קריאת שמע.	תנא:												לז.
הקורא את שמע שחרית עם אנשי משמר ואנשי מעמד - לא יצא, מפני שאנשי משמר משכימין ואנשי מעמד מאחרים.	מיתבי:												לז.
לשאר עמא דבירושלים.	אביי:												לז.
ואף היא עשתה טבלא													לז.
שמעת מינה כותבין מגילה לתינוק להתלמד בה													לז.
ריש לקיש משום רבי ינאי:	באל"ף בי"ת.												לז.
כשהוא כותב - רואה וכותב מה שכתוב בטבלא	מיתבי:												לז.
אימא: רואה וכותב כמה שכתוב בטבלא.													לז.
כשהוא כותב - רואה וכותב מה שכתוב בטבלא, ומה כתוב בטבלא (במדבר ה) - אם שכב איש אתך ואם לא שכב אם שטית אם לא שטית	מיתבי:												לז.
התם בסירוגין.													לז.
ניקנור נעשו נסים לדלתותיו.													לז.
מה נסים נעשו לדלתותיו?	תנו רבנן:												לז.
כשהלך ניקנור להביא דלתות מאלכסנדריא של מצרים, בחזירתו עמד עליו נחשול שבים לטבעו. נטלו אחת מהן והטילו לים, ועדיין לא נח הים מזעפו. בקשו להטיל את חברתה, עמד הוא וכרכה, אמר להם: הטילוני עמה מיד נח הים מזעפו. והיה מצטער על חברתה. כיון שהגיע לנמלה של עכו - היתה מכבצת ויוצאה מתחת דופני הספינה.	אמרו:												לז.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יש אומרים:	בריה שבים בלעתה והקיאנה ליבשה ועליה אמר שלמה (שיר השירים א) קרות בתינו ארוזים רהיטנו ברותים. אל תיקרי ברותים אלא ברית ים.											
יש אומרים:	לפיכך, כל השערים שהיו במקדש נשתנו להיות של זהב, חוץ משערי ניקנור, מפני שנעשו בו נסים.											
יש אומרים:	מפני שנחושטן מוצהבת היתה.											
רבי אליעזר בן יעקב	נחשת קלוניתא היתה, והיתה מאירה כשל זהב.											
ואלו לגנאי:												
של בית גרמו לא רצו ללמד על מעשה לחם הפנים												
של בית אבטינס לא רצו ללמד על מעשה הקטורת												
הוגרס בן לוי היה יודע פרק בשיר ולא רצה ללמד												
בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב.												
על הראשונים נאמר (משלי י) זכר צדיק לברכה, ועל אלו נאמר (משלי י) ושם רשעים ירקב.												
תנו רבנן:	בית גרמו היו בקיאין במעשה לחם הפנים ולא רצו ללמד. שלחו חכמים והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים, והיו יודעין לאפות כמותן ולא היו יודעין לרדות כמותן. שהללו מסיקין מבחורין ואופין מבחורין, והללו מסיקין מבפנים ואופין מבפנים. הללו פיתן מתעפשת, והללו אין פיתן מתעפשת.											
כששמעו חכמים בדבר אמרו:	כל מה שברא הקדוש ברוך הוא - לכבודו בראו, שנאמר (ישעיהו מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו, וחזרו בית גרמו למקומן.											
שלחו להם חכמים ולא באו.	שלחו להם חכמים ולא באו. כפלו להם שכרן - ובאו.											
[ת"ק]	בכל יום היו נוטלין שנים עשר מנה, והיום עשרים וארבעה.											
רבי יהודה:	בכל יום עשרים וארבעה, והיום ארבעים ושמונה.											
אמרו להם חכמים:	מה ראיתם שלא ללמד?											
אמרו להם: [בית גרמו]	יודעין היו של בית אבא שבית זה עתיד ליחרב, שמא ילמוד אדם שאינו מהוגן וילך ויעבוד עבודה זרה בכך.											
	ועל דבר זה מזכירין אותן לשבח: מעולם לא נמצאת פת נקיה ביד בניהם, שלא יאמרו ממעשה לחם הפנים זה ניוונין, לקיים מה שנאמר (במדבר לב) והייתם נקים מה ומישראל.											
	של בית אבטינס לא רצו ללמד על מעשה הקטורת.											
תנו רבנן:	בית אבטינס היו בקיאין במעשה הקטורת ולא רצו ללמד. שלחו חכמים והביאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים, והיו יודעין לפטם כמותם ולא היו יודעין להעלות עשן כמותן. של הללו מתמר ועולה כמקל, של הללו מפציע לכאן ולכאן.											
וכשמעו חכמים בדבר אמרו:	כל מה שברא הקדוש ברוך הוא לכבודו בראו, שנאמר (משלי טז) כל פעל ה' למענהו, וחזרו בית אבטינס למקומן.											
שלחו להם חכמים ולא באו.	שלחו להם חכמים ולא באו, כפלו להם שכרן ובאו.											
[ת"ק]	בכל יום היו נוטלין שנים עשר מנה, והיום עשרים וארבעה.											
רבי יהודה:	בכל יום עשרים וארבעה והיום ארבעים ושמונה.											
אמרו להם חכמים:	מה ראיתם שלא ללמד?											
אמרו: [בית אבטינס]	יודעין היו של בית אבא שבית זה עתיד ליחרב, אמרו: שמא ילמוד אדם שאינו מהוגן, וילך ויעבוד עבודה זרה בכך.											
	ועל דבר זה מזכירין אותן לשבח: מעולם לא יצאת כלה מבושמת מבתיהן, וכשנושאת אשה ממקום אחר מתנין עמה שלא תתבסם, שלא יאמרו ממעשה הקטורת מתבסמין, לקיים מה שנאמר והייתם נקים מה ומישראל.											
תניא, אמר רבי ישמעאל:	פעם אחת הייתי מהלך בדרך, ומצאתי אחד מבני בניהם, אמרתי לו: אבותיך בקשו להרבות כבודך, ורצו למעט כבוד המקום - עכשיו כבוד מקום במקומו, ומיעט כבודם.											

<p>◆ disputants-חולקים</p> <p>◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וזרה-</p> <p>< insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-</p> <p>O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	לח:
פעם אחת יצאתי אני ואחד מבני בנייהם ללשדה ללקט עשבים, וראיתי שבכה ושחק. אמרתי לו: מפני מה בכית? אמר לי: כבוד אבותי נזכרתי. ומפני מה שחקת? אמר לי: שעתיד הקדוש ברוך הוא להחזירה לנו. ומפני מה נזכרתי? אמר לי: מעלה עשן כנגדי. הראהו לי - אמר לי: שבועה היא בידינו שאין מראין אותו לכל אדם.	רבי עקיבא: סח לי רבי ישמעאל בן לוגא:												לח:
פעם אחת מצאתי זקן אחד ומגילת סמננין בידו, אמרתי לו: מאין אתה? אמר לי: מבית אבטינס אני. ומה בידך? אמר לי: מגילת סמננין. הראהו לי - הראהו לי - אמר לי: כל זמן שבית אבא היו קיימין - לא היו מוסרין אותו לכל אדם, ועכשיו - הרי הוא לך והזהר בה.	רבי יוחנן בן גוריו:												לח:
מעשה אסור לספר בגנותן של אלו.	וכשבאתי וסחתי דברי לפני רבי עקיבא אמר לי:												לח:
בשמך יקראוך, ובקומך ישיבוך, ומשלך יתנו לך. אין אדם נוגע במוכן לחבירו, אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא.	מכאן אמר בן עזאי:												לח:
הוגרס בן לוי וכו'.													לח:
כשהוא נותן קולו בנעימה מכניס גודלו לתוך פיו, ומניח אצבעו בין הנימין, עד שהיו אחיו הכהנים נזקרים בבת ראש לאחוריהם.	תניא:												לח:
בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה הכתב. אמרו עליו שהיה נוטל ארבעה קולמוסין בין אצבעותיו, ואם היתה תיבה של ארבע אותיות - היה כותבה בבת אחת. אמרו לו: מה ראית שלא ללמד? כולן מצאו תשובה לדבריהם, בן קמצר לא מצא תשובה לדבריו.	תנו רבנן:												לח:
על הראשונים נאמר (משלי י) זכר צדיק לברכה, ועל בן קמצר וחבריו נאמר ושם רשעים ירקב.													לח:
מאי ושם רשעים ירקב?													לח:
רקביבות תעלה בשמותן, דלא מסקינן בשמייהו.	רבי אלעזר:												לח:
מעשה בדואג בן יוסף שהניחו אביו בן קטן לאמו. בכל יום היתה אמו מודדתו בטפחים ונותנת משקלו של זהב לבית המקדש, וכשגבר אויב טבחתו ואכלתו, ועליה קונן ירמיה (איכה ב) אם תאכלנה נשים פרים עללי טפחים, משיבה רוח הקדש ואומרת: אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא חזי מאי סליק ביה.	מתבי רבינא:												לח:
צדיק - מעצמו, ורשע מחבירו. צדיק מעצמו, דכתיב - זכר צדיק לברכה, ורשע מחבירו - דכתיב ושם רשעים ירקב.	רבי אלעזר:												לח:
מנא הא מילתא דאמור רבנן זכר צדיק לברכה?	אמר ליה רבינא לההוא מרבנן דהוה מסדר אגדתא קמיה:												לח:
דהא כתיב זכר צדיק לברכה	אמר ליה: [ההוא מרבנן]												לח:
מדאורייתא מנא לן?	[רבינא]												לח:
דכתיב (בראשית יח) וה' אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה, וכתבי (בראשית יח) ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום.	[ההוא מרבנן]												לח:
מנא הא מילתא דאמור רבנן שם רשעים ירקב?	[רבינא]												לח:
דהא כתיב ושם רשעים ירקב.	אמר ליה: [ההוא מרבנן]												לח:
מדאורייתא מנא לן?	[רבינא]												לח:
דכתיב (בראשית יג) ויהאל עד סדם, וכתבי ואנשי סדם רעים והטאים לה' מאד.	[ההוא מרבנן]												לח:
צדיק דר בין שני רשעים ולא למד ממעשיהם, רשע דר בין שני צדיקים ולא למד ממעשיהם:	רבי אלעזר:												לח:
צדיק דר בין שני רשעים ולא למד ממעשיהם - עובדיה													לח:
רשע דר בין שני צדיקים ולא למד ממעשיהם - זה עשו.													לח:
מברכתן של צדיקים אתה למד קללה לרשעים, ומקללתן של רשעים אתה למד ברכה לצדיקים:	ואמר רבי אלעזר:												לח:
מברכתן של צדיקים אתה למד קללה לרשעים, דכתיב (בראשית יח) כי ידעתיו למען אשר יצוה וגו' וכתבי בתריה (בראשית יח) ויאמר ה' זעקת סדם ועמרה כי רבה.													לח:
ומקללתן של רשעים אתה למד ברכה לצדיקים, דכתיב ואנשי סדם רעים והטאים לה' וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו.													לח:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר											
אפילו בשביל צדיק אחד עולם נברא, שנאמר וירא אלהים את האור כי טוב ואין טוב אלא צדיק שנאמר (ישעיהו ג) אמרו צדיק כי טוב.	ואמר רבי אלעזר:											
כל המשכה דבר מתלמודו גורם גלות לבנוי, שנאמר (הושע ד) ותשכח תורת אלהיך אשכח בניך גם אני.	ואמר רבי אלעזר:											
מורידין אותו מגדולתו, שנאמר (הושע ד) כי אתה הדעת מאסת ואמאסך מכהן לי.	רבי אבהו											
אין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו, שנאמר (קהלת א) זרח השמש ובא השמש, עד שלא כבתה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל הרמתי	רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:											
ראה הקדוש ברוך הוא שצדיקים מועטין, עמד ושתלן בכל דור ודור, שנאמר (שמואל א ב) כי לה' מצקי ארץ וישת עליהם תבל.	ואמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:											
אפילו בשביל צדיק אחד העולם מתקיים, שנאמר (משלי י) וצדיק יסוד עולם.	ואמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:											
מהכא: (שמואל א' ב) רגלי חסידיו ישמר.	רבי חייה דידיה אמר:											
חסידיו - טובא משמע												
חסידו כתיב.	רב נחמן בר יצחק:											
כיון שיצאו רוב שנתיו של אדם ולא חטא - שוב אינו חוטא, שנאמר רגלי חסידיו ישמר.	ואמר רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:											
כיון שבאה לידו דבר עבירה פעם ראשונה ושניה ואינו חוטא - שוב אינו חוטא, שנאמר רגלי חסידיו ישמר.	דבי רבי שילא:											
מאי דכתיב (משלי ג) אם ללצים הוא יליץ ולענונים יתן חן. בא לטמא - פותחין לו, בא לטהר - מסייעין אותו.	ריש לקיש:											
משל לאדם שהיה מוכר נפט ואפרסמון, בא למדוד נפט, אומר לו: מדוד אתה לעצמך. בא למדוד אפרסמון, אומר לו: המתן לי עד שאמדוד עמך, כדי שנתבסס אני ואתה.	תנא דבי רבי ישמעאל:											
עבירה מטמטמת לבו של אדם, שנאמר (ויקרא יא) ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמטם.	תנא דבי רבי ישמעאל:											
ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם, אדם מטמא עצמו מעט - מטמאין אותו הרבה, מלמטה - מטמאין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מטמאין אותו לעולם הבא.	תנו רבנן:											
(ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדשים - אדם מקדש עצמו מעט - מקדשין אותו הרבה, מלמטה - מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מקדשין אותו לעולם הבא.	תנו רבנן:											
הדרן עלך אמר להם הממונה												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	לט.
טרף בקלפי והעלה שני גורלות, אחד כתוב עליו לשם ואחד כתוב עליו לעזאזל.													■	לט.
הסגן בימינו וראש בית אב משמאלו.													■	לט.
אם של שם עלה בימינו - הסגן אומר לו: אישי כהן גדול הגבה ימינך. ואם של שם עלה בשמאלו ראש בית אב אומר לו אישי כהן גדול הגבה שמאלך.													■	לט.
נתנו על שני השעירים, ואומר לה! חטאת	[ת"ק]												◆	לט.
לא היה צריך לומר חטאת, אלא לה!	רבי ישמעאל:												◆	לט.
והן עונין אחריהו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.													■	לט.
למה לי טרף בקלפי?													^	לט.
כי היכי דלא ניכוין ולישקול.													!	לט.
קלפי של עץ היתה, ושל חול היתה, ואינה מחזקת אלא שתי ידיים.	רבא:												■	לט.
בשלמא אינה מחזקת אלא שתי ידיים - כי היכי דלא ליכוין ולישקול. אלא של חול - נקדשה	מתקיף לה רבינא:												♣	לט.
אם כן הוה לה כלי שרת של עץ, וכלי שרת דעץ לא עבדינן.													!	לט.
ונעבדה דכסף, ונעבדה דזהב													♣	לט.
התורה חסה על ממונן של ישראל													!	לט.
מתניתין דלא כי האי תנא													■	לט.
הסגן וכהן גדול מכניסין ידן בקלפי, אם בימינו של כהן גדול עולה - הסגן אומר לו: אישי כהן גדול הגבה ימינך, ואם בימינו של סגן עולה - ראש בית אב אומר לו לכהן גדול: דבר מילך.	דתניא, רבי יהודה אומר משום רבי אליעזר:												■	לט.
ונימא ליה סגן													♣	לט.
כיון דלא סליק בידיה - חלשא דעתיה.													!	לט.
במאי קא מיפלגי?													^	לט.
ימינא דסגן עדיף משמאליה דכהן גדול	מר סבר: [רבי יהודה]												◆	לט.
כי הדדי נינהו.	ומר סבר: [מתנתין]												◆	לט.
ומאן האי תנא דפליג עליה דרבי יהודה													^	לט.
רבי חנינא סגן הכהנים הוא.													!	לט.
למה סגן מימינו, שאם אירע בו פסול בכהן גדול - נכנס סגן ומשמש תחתיו.	דתניא, רבי חנינא סגן הכהנים:												■	לט.
ארבעים שנה שמש שבעון הצדיק היה גורל עולה בימין, מכאן ואילך - פעמים עולה בימין פעמים עולה בשמאל.	תנו רבנן:												■	לט.
והיה לשון של זהורית מלבין, מכאן ואילך פעמים מלבין פעמים אינו מלבין.													■	לט.
והיה נר מערבי דולק, מכאן ואילך פעמים דולק פעמים כבה.													■	לט.
והיה אש של מערכה מתגבר, ולא היו כהנים צריכין להביא עצים למערכה חוץ משני גזירי עצים, כדי לקיים מצות עצים. מכאן ואילך - פעמים מתגבר פעמים אין מתגבר, ולא היו כהנים נמנעין מלהביא עצים למערכה כל היום כולו.													■	לט.
ונשתלחה ברכה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, וכל כהן שמגיעו כזית יש אוכלו ושבע, ויש אוכלו ומותר. מכאן ואילך נשתלחה מאירה בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, וכל כהן מגיעו כפול, הצנועין מושכין את ידיהן והגררנן נוטלין ואוכלין.													■	לט.
ומעשה באחד שנטל חלקו וחלק חבירו, והיו קורין אותו בן חמצן עד יום מותו.													■	לט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא-מקרא-key</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

מאן דאמר	יומא טרף בקלפי	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	לט
רבה בר רב שילא:	מאי קרא - (תהלים עא) אלהי פלטני מיד רשע מכף מעול וחומץ.													לט:
רבא:	מהכא - (ישעיהו א) אלמדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ, אשרו חמוץ ואל תאשרו חומץ.													לט:
תנו רבנן:	אותה שנה שמת בה שמעון הצדיק אמר להם: בשנה זו הוא מת. אמרו לו: מניין אתה יודע? אמר להם: בכל יום הכפורים היה מזומן לי זקן אחד לבוש לבנים ועטוף לבנים, נכנס עמי ויצא עמי. והיום נזדמן לי זקן אחד לבוש שחורים ועטוף שחורים, נכנס עמי ולא יצא עמי. אחר הרגל חלה שבעה ימים ומת, ונמנעו אחיו הכהנים מלברך בשם.													לט:
תנו רבנן:	ארבעים שנה קודם חורבן הבית לא היה גורל עולה בימין, ולא היה לשון של זהירות מלבין, ולא היה נר מערבי דולק, והיו דלתות ההיכל נפתחות מאליהן, עד שגער בהן רבן יוחנן בן זכאי. אמר לו: היכל היכל מפני מה אתה מבטית עצמך? יודע אני כך שסופך עתיד ליחרב, וכבר נתבא עליך זכריה בן עדו (זכריה יא) פתח לבנון דלתך ותאכל אש בארזיך.													לט:
רבי יצחק בן טבליא:	למה נקרא שמו לבנון - שמלבין עונותיהן של ישראל.													לט:
רב זוטרא בר טוביה:	למה נקרא שמו יער דכתיב (מלכים א' י) בית יער הלבנון לומר לך: מה יער מלבלב אף בית המקדש מלבלב.													לט:
דאמר רב הושעיא:	בשעה שבנה שלמה בית המקדש נטע בו כל מיני מגדים של זהב, והיו מוציאין פירות בזמניהן, וכיון שהרוח מנשבת בהן היו נושרין פירותיהן, שנאמר (תהלים עב) ירעש כלבנון - פריו, ומהן היתה פרנסה לכהונה. וכיון שנכנסו גוים להיכל - יבשו, שנאמר (נחום א) ופרח לבנון אמלל, ועתיד הקדוש ברוך הוא להחזירה לנו שנאמר (ישעיהו לה) פרח תפוח ותגל אף גילת ורנן כבוד הלבנון נתן-לה.													לט:
תנו על שני השעירים.														לט:
תנו רבנן:	עשר פעמים מזכיר כהן גדול את השם בו ביום: שלשה בידו ראשון, ושלושה בידו שני, ושלושה בשעיר המשתלח, ואחד בגורלות. וכבר אמר השם ונשמע קולו ביריחו.													לט:
רבה בר בר חנה:	מירושלים ליריחו עשרה פרסאות, וציר דלתות ההיכל נשמע בשמונה תחומי שבת. עזים שביריחו היו מתעטשות מריח הקטורת, נשים שביריחו אינן צריכות להתבשם מריח קטורת, כלה שבירושלים אינה צריכה להתקשש מריח קטורת.													לט:
רבי אליעזר בן דגלאי:	עזים היו לאבא בהרי מכוור והיו מתעטשות מריח הקטורת.													לט:
רבי חייה בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה:	סח לי זקן אחד: פעם אחת הלכתי לשילה, והרחתי ריח קטורת מבין כותליה.													לט:
רבי ינאי:	עליית גורל מתוך קלפי - מעכבת, הנחה - אינה מעכבת.													לט:
רבי יוחנן:	אף עלייה אינה מעכבת.													לט:
דאמר: [רבי יהודה]	אליבא דרבי יהודה													לט:
דאמר: [רבי יהודה]	דברים הנעשין בבגדי לבן מבחוץ לא מעכבא													לט:
דאמר: [רבי יהודה]	כולי עלמא לא פליגי דלא מעכבא.													לט:
דאמר: [רבי יהודה]	כי פליגי - אליבא דרבי נחמיה.													לט:
מאן דאמר מעכבא:	כרבי נחמיה													לט:
מאן דאמר לא מעכבא:	הני מילי עבודה, הגרלה לאו עבודה היא.													לט:
איכא דאמרי:	אליבא דרבי נחמיה													לט:
דאמר: [רבי נחמיה]	מעכבא													לט:
דאמר: [רבי נחמיה]	כולי עלמא לא פליגי דמעכבא													לט:
דאמר: [רבי נחמיה]	כי פליגי - אליבא דרבי יהודה.													לט:
מאן דאמר לא מעכבא:	כרבי יהודה													לט:
מאן דאמר מעכבא:	שאני הכא דתנא ביה קרא אשר עלה אשר עלי תרי זימני.													לט:
מיתבי:	מצוה להגריל, ואם לא הגריל - כשר.													לט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום חזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשלמא להך לישנא דאמרת אליבא דרבי יהודה כולי עלמא לא פליגי דלא מעכבא - הא מני רבי יהודה היא. אלא להך לישנא דאמרת פליגי, בשלמא למאן דאמר לא מעכבא, הא מני - רבי יהודה היא. אלא למאן דאמר מעכבא הא מני?												
תני: מצוה להניח.												
מצוה להגריל ולהתודות, לא הגריל ולא התודה - כשר.	תא שמע: [רבנן]											
וכי תימא הכי נמי להניח												
לא הגריל כשר, לא התודה - פסול.	אימא סיפא, רבי שמעון:											
מאי לא הגריל?												
אילימא לא הניח												
מכלל דרבי שמעון סבר הגרלה מעכבא?												
מת אחד מהן - מביא חבירו שלא בהגרלה, דברי רבי שמעון	התניא: [רבי שמעון]											
רבי שמעון לא ידע מאי קאמרי רבנן, והכי קאמר להו: אי הגרלה מגרלה ממש קא אמריתו - פליגנא עלייכו בחדא, אי הגרלה דקאמריתו היינו הנחה - פליגנא עלייכו בתרת.												
ואדו לטעמייהו												
(ויקרא טז) יעמד חי לפני ה' לכפר עליו, עד מתי יהיה זקוק לעמוד חי - עד שעת מתן דמו של חבירו, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]											
עד שעת יודו דברים.	רבי שמעון:											
במאי קא מילגי?												
לכפר - בכפרת דמים הכתוב מדבר, וכן הוא אומר (ויקרא טז) וכלה מכפר את הקדש, מה להלן בכפרת דמים - אף כאן בכפרת דמים, דברי רבי יהודה.	כדתניא: [רבי יהודה]											
לכפר עליו - בכפרת דברים הכתוב מדבר.	רבי שמעון:											
פר מעכב את השעיר, ושעיר אין מעכב את הפר במתנות שבפנים.	תא שמע:											
בשלמא פר מעכב את השעיר - דאי אקדמיה לשעיר מקמי פר לא עבד ולא כלום, אלא שעיר אין מעכב את הפר מאי ניהו?												
אילימא דאי אקדים מתנות דפר בהיכל מקמי מתנות דשעיר בפנים												
חוקה כתיב בהו.												
אלא לאו - דאקדים מתנות דפר בפנים מקמי הגרלה, ומדסדרא לא מעכבא - עיקרא הגרלה נמי לא מעכבא												
לא, דאקדים מתנות דפר במזבח מקמי מתנות דשעיר בהיכל. ורבי יהודה היא												
דברים הנעשין בבגדי לבן בחוץ, לא מעכבי.	דאמר: [רבי יהודה]											
והא במתנות שבפנים קתני												
אלא, הא מני - רבי שמעון היא												
הגרלה לא מעכבא.	דאמר: [רבי שמעון]											
ואיבעית אימא: לעולם רבי יהודה היא, ונהי דבסדרא לא מעכבא - הגרלה מיהא מעכבא.												
עלה בשמאל מהו שיחזור לימין?	תא שמע: שאלו תלמידיו את רבי עקיבא:											
אל תתנו מקום לצדוקים לרדות.	אמר להו: [רבי עקיבא]											
טעמא - דאל תתנו מקום לצדוקים לרדות, הא לאו הכי - מהדרינן ליה, והא אמרת הגרלה מעכבא, וכיון דקבעתיה שמאל היכי מהדרינן ליה?												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

יזמא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
עלה הגורל בשמאל מהו שיחזירו לו ולשעירו לימין?	רבא: הכי קאמרי:								!	^		◇
אמר להם: אל תתנו מקום לצדוקים לרדות.	אמר להם: [רבי עקיבא]								!	!		◇
אילו נאמר את השעיר אשר עליו - הייתי אומר: יניחנו עליו, תלמוד לומר עלה כיון שעלה - שוב אינו צריך.	תא שמע:								◻	◻		◇
למאי?									^	◻		◇
אילימא למצוה									!	◻		◇
מכלל דהנחה מצוה נמי לא?									◻	◻		◇
אלא לא - לעכב, ושמע מינה: הגרלה - מעכבא, הנחה - לא מעכבא.									!	◻		◇
הכי קאמר: אילו נאמר אשר עליו הייתי אומר יניחנו עליו עד שעת שחיטה, תלמוד לומר: אשר עלה, כיון שעלה שוב אינו צריך.	אמר רבא:								!	◻		◇
(ויקרא טז) ועשהו חטאת - הגורל עושהו חטאת, ואין השם עושהו חטאת. שיכול, והלא דין הוא: ומה במקום שלא קידש הגורל - קידש השם, מקום שקידש הגורל - אינו דין שיקדש השם? תלמוד לומר ועשהו חטאת - הגורל עושה חטאת, ואין השם עושה חטאת.	תא שמע:								◻	◻		◇
סתם סיפרא מני - רבי יהודה									◻	◻		◇
הגורל עושה חטאת ואין השם עושה חטאת	וקא תני:								◻	◻		◇
אלמא: הגרלה מעכבא.									◻	◻		◇
תיובתא דמאן דאמר הגרלה לא מעכבא תיובתא.									◻	◻		◇
אין הקינין מתפרשות אלא או בלקיחת בעלים או בעשיית כהן.	רב חסדא:								◻	◻		◇
מאי טעמא דרב חסדא - דכתיב (ויקרא יב) ולקחה, (ויקרא טו) ועשה, או בלקיחה או בעשייה.	רב שימי בר אשי:								◻	◻		◇
ועשהו חטאת - הגורל עושה חטאת ואין השם עושה חטאת. שיכול, והלא דין הוא: ומה במקום שלא קידש הגורל - קידש השם, מקום שקידש הגורל - אינו דין שיקדש השם? תלמוד לומר ועשהו חטאת - הגורל עושה חטאת, ואין השם עושה חטאת.	מיתיבי:								◻	◻		◇
והא הכא, דלאו שעת לקיחה ולא שעת עשייה היא, וקתני דקבע									◻	◻		◇
הכי קאמר: מה במקום שלא קידש הגורל, ואפילו בשעת לקיחה, ואפילו בשעת עשייה קידש השם בשעת לקיחה ובשעת עשייה, מקום שקידש הגורל שלא בשעת לקיחה ושלא בשעת עשייה - אינו דין שיקדש השם בשעת לקיחה ובשעת עשייה? תלמוד לומר: ועשהו חטאת - הגורל עושה חטאת, ואין השם עושה חטאת.	רבא:								!	◻		◇
מטמא מקדש עני והפריש מעות לקינו, והעשיר, ואחר כך אמר: אלו לחטאתו ואלו לעולתו - מוסיף ומביא חובתו מדמי חטאתו, ואין מוסיף ומביא חובתו מדמי עולתו.	תא שמע:								◻	◻		◇
והא הכא, דלאו שעת לקיחה ולא שעת עשייה היא, וקתני דקבע									◻	◻		◇
ותסברא?	רב ששת:								◻	!		◇
מטמא מקדש עשיר והביא קרבן עני - לא יצא.	והאמר רבי אלעזר אמר רבי הושעיא:								◻	◻		◇
וכיון דלא יצא - היכי קבע?									◻	!		◇
אלא מאי אית לך למימר - שכבר אמר מעניותו									!	!		◇
הכא נמי - שכבר אמר משעת הפרשה.									!	◻		◇
יצא	ולרבי הגא אמר רבי יאשיה, דאמר:								◻	◻		◇
מאי איכא למימר?									◻	◻		◇
לא תימא: ואחר כך אמר, אלא אימא: ואחר כך לקח ואמר.									!	◻		◇
לקח, מוסיף ומביא חובתו מאי ניהו - דפריק ליה, והא אין פדיון לעוף									◻	◻		◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רב פפא:	כגון שלקח פרידה אחת. אי עולה זבן - מוסיף ומביא חובתו מדמי חטאתו, והאי עולה אולא לנדבה. אי חטאת זבן - אין מוסיף ומביא חובתו מדמי עולתו, והאי חטאת אולא למיתה.											◇
גופא אמר רבי אלעזר אמר רבי הושעיא:	מטמא מקדש עשיר והביא קרבן עני - לא יצא											◇
רבי הגא אמר רבי הושעיא:	יצא.											◇
מיתבי:	מצורע עני שהביא קרבן עשיר - יצא, עשיר שהביא קרבן עני - לא יצא											◇
שאני התם דכתיב (ויקרא יד) זאת.												◇
אי הכי רישא נמי												◇
הא רבי רחמנא תורת.												◇
והתניא:	תורת - לרבות מצורע עני שהביא קרבן עשיר, יכול אפילו עשיר שהביא קרבן עני - תלמוד לומר זאת.											◇
ונילף מינה												◇
מיעט רחמנא ואם דל הוא.												◇
קשר לשון של זהורית בראש שער המשתלח, והעמידו כנגד בית שילוחו, ולנשחט כנגד בית שחיתו.												■
בא לו אצל פרו שניה, וסומך שתי ידיו עליו ומתודה.												■
וכך היה אומר: אנה השם עויתי פשעתי חטאתי לפניך אני וביתי, ובני אהרן עם קדושך. אנה השם כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים שעויתי ושפשעתי ושחטאתי לפניך אני וביתי ובני אהרן עם קדושך ככתוב בתורת משה עבדך (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו.												■
והן עונין אחריו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.												■
איבעיא להו:	ולנשחט אקשירה קאי או אהעמדה קאי?											◇
תא שמע, דתני רב יוסף:	קשר לשון של זהורית בראש שער המשתלח והעמידו כנגד בית שילוחו, ולנשחט כנגד בית שחיתו שלא יתערב זה בזה, ולא יתערב באחרים.											◇
אי אמרת בשלמא אקשירה קאי - שפיר, אלא אי אמרת אהעמדה קאי - נהי דבבבבב לא מיערב, דהאי קטיר ביה והאי לא קטיר ביה - באחרני מיהת מיערב												!
אלא לאו שמע מינה - אקשירה קאי, שמע מינה.												!
רבי יצחק:	שתי לשונות שמעת, אחת של פרה ואחת של שער המשתלח. אחת צריכה שיעור, ואחת אינה צריכה שיעור, ולא ידענא ה' מיניהו.											◇
רב יוסף:	ניחוי אנן של שער המשתלח דבעי חלוקה - בעי שיעור, ושל פרה דלא בעי חלוקה - לא בעי שיעור.											!
מתקיף לה רמי בר חמא:	דפרה נמי בעי כובד											◇
אמר ליה רבא:	כובד - תנאי היא.											!
איתיביה אביי:	ודפרה לא בעי חלוקה?											◇
איתיביה אביי:	כיצד הוא עושה, כורכן בשירי לשון											◇
אימא: בזבב לשון.												!
רבי חנין אמר רב:	עץ ארז, ושני תולעת שקלטתן שלהבת - כשרה.											◇
מיתבי:	נתהבהב הלשון - מביא לשון אחר ומקדש											◇
אביי:	לא קשיא כאן - בקולחת, כאן - בנכפפת.											!
רבא:	כובד תנאי היא											◇
דתניא: [רבי]	למה כורכן, כדי שיהיו כולן באגודה אחת, דברי רבי.											◇

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ■ ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
--	---

יומא-טרף בקלפי	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מירא	רבי אלעזר ברבי שמעון:									♦	■	◇	מא:	
כדי שיהא בהן כובד, ויפלו לתוך שריפת הפרה.	כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:											■	◇	מב:
שלוש לשונות שמעתי, אחת של פרה, ואחת של שעיר המשתלח, ואחת של מצורע. אחת משקל עשרה זוז, ואחת משקל שני סלעים, ואחת משקל שקל, ואין לי לפרש.	כי אתא רבין פירשה משמיה דרבי יונתן:										■	◇	מב:	
של פרה - משקל עשרה זוז, ושל שעיר המשתלח - משקל שני סלעים, ושל מצורע - משקל שקל.														